

Arrest

nr. 178 413 van 25 november 2016
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 3 augustus 2016 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 1 juli 2016 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20), aan de verzoekster op 4 juli 2016 ter kennis gebracht.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 9 augustus 2016 met refertenummer X.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 21 september 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 17 oktober 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken D. DE BRUYN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. ANAS, die *loco* advocaat A. EL MOUDEN verschijnt voor de verzoekende partij en van attaché K. PAPPAERT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 29 november 2010 leggen de verzoekster, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, en haar partner M.B., die de Belgische nationaliteit heeft, voor de ambtenaar van de burgerlijke stand te Antwerpen een verklaring van wettelijke samenwoning af.

1.2. Op 29 november 2010 dient de verzoekster een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, in de hoedanigheid van partner van een Belgisch onderdaan met een duurzame relatie. Op 5 april 2011 beslist de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris tot

weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Bij arrest nr. 63 921 van 27 juni 2011 verwerpt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) de vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring tegen deze beslissing.

1.3. Op 25 juli 2011 dient de verzoekster een tweede aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, in de hoedanigheid van partner duurzame relatie.

1.3.1. Op 24 januari 2012 beslist de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Bij arrest nr. 86 660 van 31 augustus 2012 vernietigt de Raad deze beslissing.

1.3.2. Op 11 februari 2013 beslist de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris opnieuw tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Bij arrest nr. 150 287 van 31 juli 2015 vernietigt de Raad deze beslissing.

1.3.3. Op 30 november 2015 beslist de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris opnieuw tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Bij arrest nr. 164 978 van 31 maart 2016 verwerpt de Raad het beroep tot nietigverklaring tegen deze beslissing.

1.4. Op 14 april 2015 dient de verzoekster een derde aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, in de hoedanigheid van partner van een Belg, in het kader van een overeenkomstig een wet geregistreerd partnerschap. Op 14 oktober 2015 beslist de burgemeester van de stad Morsel tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

1.5. Op 4 januari 2016 dient de verzoekster een vierde aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, in de hoedanigheid van partner van een Belg, in het kader van een overeenkomstig een wet geregistreerd partnerschap. Zij wordt in het bezit gesteld van een bijlage 19ter en er wordt haar gevraagd om binnen de drie maanden de volgende documenten voor te leggen: *“stabiele, regelmatige en voldoende bestaansmiddelen van de Belgische partner M. B. (...), bewijs van ziektekostenverzekering voor alle gezinsleden, geregistreerd huurcontract, bewijs van de duurzame relatie.”*

Uit een e-mailbericht van 4 april 2016 van de gemeentelijk ambtenaar van de stad Morsel blijkt dat de verzoekster de volgende stukken heeft ingediend:

- schrijven meester El Mouden;
- verklaring lidmaatschap ziekenfonds op naam van de verzoekster en op naam van de referentiepersoon;
- huurovereenkomst op naam van de referentiepersoon;
- ontvangstbewijs verklaring van wettelijke samenwoning;
- werkloosheidsuitkeringen op naam van de referentiepersoon;
- sollicitatiebewijzen op naam van de referentiepersoon;
- loonfiches op naam van de verzoekster voor de periode januari 2015 - februari 2016.

Op 1 juli 2016 beslist de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Dit is de thans bestreden beslissing die aan de verzoekster op 4 juli 2016 ter kennis wordt gebracht. Deze beslissing luidt als volgt:

“(…)

In uitvoering van artikel 52, §4, 5de van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 4/01/2016 werd ingediend door:

(…)

*om de volgende reden geweigerd:*³

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie

Artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 stelt dat bij een aanvraag gezinshereniging de Belgische onderdaan moet aantonen 'dat hij over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt. Aan de voorwaarden wordt geacht voldaan te zijn indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderd twintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, §1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen: 3° worden de wachtuitkering en de overbruggingsuitkering niet in aanmerking genomen en wordt de werkloosheidsuitkering enkel in aanmerking genomen voor zover de betrokken echtgenoot of partner kan bewijzen dat hij actief werk zoekt'.

Er werden volgende bewijzen voorgelegd ter staving van de bestaansmiddelen van de Belgische referentiepersoon:

Bewijs van maandelijkse werkloosheidsuitkering voor een periode van 12/2015 tot 2/2016 dd 10/03/2016.

Uit het geheel van bovenstaande documenten kan ertoe besloten worden dat de Belgische referentiepersoon heden werkloosheidsuitkering geniet en actief werkzoekende is waardoor de werkloosheidsuitkering overeenkomstig art. 40ter van de wet van 15.12.1980 wel degelijk in aanmerking kan worden genomen. Echter de bestaansmiddelen die betrokkene uit dit inkomen weet te verwerven, liggen gemiddeld onder de 120% van het leefloon voor een persoon met gezinslast. De beschikbare bestaansmiddelen zijn dan ook ontoereikend overeenkomstig art. 40ter van de wet van 15.12.1980.

In een dergelijk geval dient de behoeftenanalyse te worden gemaakt overeenkomstig art. 42, §1, tweede lid van de wet van 15.12.1980. Overwegende dat huur van de woning reeds €485 bedraagt, en de armoederisicogrens in België voor twee personen op 1500 € wordt geschat, is 120% van het leefloon echt wel het minimum wat dit koppel ter beschikking hoort te hebben alvorens het verblijfsrecht aan betrokkene kan worden toegestaan.

Het bewijs van tewerkstelling van betrokkene zelf, namelijk loonfiches, waaruit blijkt dat zij eveneens tewerkgesteld is en een inkomen heeft, kan daarbij niet in overweging worden genomen. Zoals voorgeschreven in art. 40ter van de wet van 15.12.1980 is het immers de Belgische referentiepersoon die dient aan te tonen over voldoende bestaansmiddelen te beschikken zodat betrokkene zich bij haar kan voegen (Arrest Raad Van State 232.612 van 20.10.2015 de inkomsten dienen deze van de Belg te zijn).

Het recht op verblijf wordt geweigerd aan betrokkene. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken.

Aan betrokkene wordt het bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen. Wettelijke basis artikel 7,1,2° van de wet van 15.12.1980: legaal verblijf in België is verstreken. (...)"

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel voert de verzoekster de schending aan van artikel 42, § 1, tweede lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), van artikel 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Het middel is als volgt onderbouwd:

"Artikel 42, §1, 2e lid schrijft het volgende voor: "(...)" (eigen onderlijning)

In casu heeft de verzoekende partij een aanvraag tot verblijf voor meer dan drie maanden ingediend in functie van haar Belgische wettelijke partner overeenkomstig artikel 40ter van de Vreemdelingenwet. De aanvraag van verzoekster werd echter geweigerd op 01.07.2016.

Verweerder stelt in de bestreden beslissing vast dat aan de voorwaarden van artikel 40ter niet is voldaan. De bestaansmiddelen van referentiepersoon liggen onder 120% van het leefloon van een

persoon met gezinslast en zijn m.a.w. ontoereikend. Daarom dient er een behoefteanalyse gemaakt te worden overeenkomstig artikel 42, §1, tweede lid, Vw.

Volgens artikel 42, §1, 2e lid, Vw dient de behoefteanalyse gemaakt te worden door de minister of zijn gemachtigde, op basis van de eigen behoeften van de burger van de Unie die vervoegd wordt en van zijn familieleden, om te bepalen welke bestaansmiddelen zij nodig hebben om in hun behoeften te voorzien zonder ten laste te vallen van de openbare overheden.

Hetzelfde lid schrijft in fine voor dat de minister of zijn gemachtigde alle bescheiden en inlichtingen, die voor het bepalen van dit bedrag nuttig zijn, kan doen voorleggen door de vreemdeling en door elke Belgische overheid.

Hieruit blijkt dat de Vreemdelingenwet bepaalt dat, bij het maken van de behoefteanalyse, er rekening moet worden gehouden met de voorgelegde stavingstukken die wijzen op de beroepsactiviteiten en de persoonlijke inkomsten van referentiepersoon en van de familieleden (in casu verzoekster). Deze elementen kunnen immers een wezenlijke invloed hebben op hun behoeften. Er dient m.a.w. rekening te worden gehouden met de individuele inkomsten van beide om na te gaan welke bestaansmiddelen zij nodig hebben om in hun eigen behoeften te voorzien zonder ten laste van de overheid te vallen.

Dat beide inkomsten (zowel die van referentiepersoon als van verzoekster) in overweging moeten worden genomen wordt ook bevestigd door Uw Raad. In haar arrest van 5 februari 2016 nr. 161.476 werd het volgende vastgesteld: "In zoverre de verwerende partij in haar nota met opmerkingen, in het kader van een betoog over het feit dat zij wel degelijk een behoefteanalyse heeft doorgevoerd (...) kan zij niet gevolgd worden gelet op het betoog van de verzoekende partij dat van zodra het individueel behoefteonderzoek van artikel 42 van de vreemdelingenwet zich opdringt, het eigen inkomen van de verzoekende partij niet zomaar genegeerd kan worden, dat haar inkomsten immers zullen mee bepalen wat het financieel referentiekader uitmaakt van hun gezin, dat deze inkomsten minstens indirect in rekening dienen te worden gebracht teneinde "de gezinssamenstelling, de maandelijkse huurlasten, de kosten van het dagdagelijkse leven, ..." te beschouwen en dat de verwerende partij ten stelligste artikel 42 van de vreemdelingenwet schendt alsook het zorgvuldigheidsbeginsel door te stellen dat met haar eigen inkomsten in casu geen enkele rekening kan worden gehouden". (eigen onderlijning) (RvV, 5 februari 2016, nr. 161.476)

Dezelfde stelling wordt eveneens bijgetreden door de interpretatie die door het Hof van Justitie van de Europese Unie in de zaak CHAKROUN aan artikel 7, lid 1, aanhef en sub c van Richtlijn 2003/86/EG betreffende het recht op gezinshereniging werd gegeven. De voornoemde interpretatie kwam als antwoord op een prejudiciële vraag van de afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State over de uitleg van de hierboven vermelde Richtlijn.

Het HvJ stelde vast dat "een bepaald referentiebedrag mag worden vastgesteld maar dat gezinshereniging niet zonder meer mag worden uitgesloten wanneer hieraan niet wordt voldaan zonder de individuele situatie van iedere aanvrager in concreto te behandelen" (eigen onderlijning) (zaak CHAKROUN (c-57/08))

Volgens het Hof mag elke lidstaat dus een referentiebedrag vaststellen om te bepalen of de bestaansmiddelen van referentiepersoon al dan niet toereikend zijn. Doch mag de gezinshereniging niet zomaar geweigerd worden gewoon omdat die bestaansmiddelen niet voldoende zijn maar moet elke individuele situatie van iedere aanvrager in concreto worden beoordeeld.

In casu heeft de verwerende partij een behoefteanalyse doorgevoerd en stelt in de bestreden beslissing de volgende vast: "In een dergelijk geval dient de behoefteanalyse te worden gemaakt overeenkomstig artikel 41, §1, 2e lid, Vw. Overwegende dat de huur van de woning reeds 485 euro bedraagt, en de armoedegrens in België voor twee personen op 1500 euro wordt geschat, is 120 % van het leefloon echt wel het minimum wat dit koppel ter beschikking hoort te hebben alvorens het verblijfsrecht aan betrokkene kan worden toegestaan". (stuk 1)

Het is duidelijk dat de verwerende partij, bij het maken van de behoefteanalyse, enkel rekening heeft gehouden met de bestaansmiddelen van referentiepersoon. Door de huurprijs (485 euro) (stuk 5) in mindering te brengen van hetgeen referentiepersoon maandelijks ontvangt, stelt verweerder vast dat de bestaansmiddelen onder de 120% liggen van het leefloon voor een persoon met gezinslast en daarom zouden verzoekster en referentiepersoon niet in hun eigen behoeften kunnen voorzien, gezien het geringe bedrag dat overblijft.

Nergens in de bestreden beslissing staat vermeld dat er degelijk rekening werd gehouden met de inkomsten van verzoekende partij bij het maken van de behoefteanalyse.

De inkomsten van verzoekster komen in de bestreden beslissing één keer aan bod, doch in andere context dan die van de behoefteanalyse. Verweerder stelt vast dat: "het bewijs van tewerkstelling van betrokkene zelf (lees verzoekster), namelijk loonfiches, waaruit blijkt dat ze eveneens tewerkgesteld is en inkomen heeft, kan daarbij niet in overweging worden genomen. Zoals voorgeschreven in artikel 40ter Vw is het immers de Belgische referentiepersoon die dient aan te tonen over voldoende bestaansmiddelen te beschikken zodat betrokkene zich bij haar kan voegen". (stuk 1)

Verzoekende partij betwist niet dat er, overeenkomstig artikel 40ter Vw, enkel rekening moet worden gehouden met inkomsten van referentiepersoon om vast te stellen of er al dan niet voldoende bestaansmiddelen ter beschikking staan. Doch, betwist verzoekster het onzorgvuldige omgaan van verweerder met de voorgelegde bewijzen door ze te plaatsen in een andere context dan de beoogde context. Het was zeker niet de bedoeling de bewijzen aangaande tewerkstelling en inkomsten van verzoekster neer te leggen als stavende stukken onder artikel 40ter Vw, maar wel onder artikel 42, §1, 2e lid Vw, preciezer: in het kader van de behoefteanalyse.

Verder, en om zijn voormelde argument aangaande het niet in overweging nemen van de inkomsten van verzoekster te staven, verwijst verweerder naar een arrest van de Raad van State nr. 232.612 van 20.10.2015.

In dat arrest werd echter vastgesteld dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen artikel 40ter had geschonden door te beslissen dat de Dienst Vreemdelingenzaken wel degelijk met de inkomsten van verzoeker rekening had moeten houden voor de beoordeling van het stabiel, toereikend en regelmatig karakter waarover de Belgische huwelijkspartner beschikt. (Arrest Raad van State 232.612 van 20.10.2015).

Het is duidelijk dat het arrest over de schending van artikel 40ter Vw gaat en heeft dus geen betrekking op artikel 42, §1, 2e lid, Vw. Dit herbevestigt de onzorgvuldigheid van verweerder.

In casu heeft verzoekster verschillende stukken neergelegd waaruit blijkt dat ze tewerkgesteld is sinds 19.10.2012 tot 08.02.2016 (stuk 7). Verder legt ze een bewijs voor waarin staat dat ze vanaf 23.11.2015 (stuk 6) en 11.02.2016 (stuk 7) een nieuwe arbeidsovereenkomst voor onbepaalde duur heeft aangegaan. Zij legde tevens de loonfiches van haar tewerkstelling voor. (stuk 8) Verzoekster beschikt m.a.w. over eigen bestaansmiddelen en kan zelf in haar eigen behoeften voorzien. Ze draagt bij aan de sociale zekerheidsstelsels en vormt geen economische last voor de samenleving.

Gelet op wat door de Vreemdelingenwet, de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen en het Europees Hof van Justitie wordt bepaald, beslist en vastgesteld, had verweerder rekening moeten houden met de inkomsten van verzoekster bij het doorvoeren van de behoefteanalyse.

Door de inkomsten van verzoekster te negeren schendt verweerder artikel 42, §1, 2e lid, Vw.

Eveneens schendt verweerder het zorgvuldigheidsbeginsel door de verzoeksters inkomsten niet in overweging te nemen.

Het zorgvuldigheidsbeginsel impliceert immers dat de overheid zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit betekent dat alle voor de beslissing relevante feiten met zorgvuldigheid moeten vastgesteld worden en met deze feiten rekening moet worden gehouden bij het nemen van de beslissing.

Verweerder was in casu onzorgvuldig bij het nemen van de bestreden beslissing. Niet alleen door de inkomsten van verzoekster niet in overweging te nemen maar ook door de voorgelegde bewijzen van tewerkstelling en inkomsten onder artikel 40ter te plaatsen i.p.v. ze te gebruiken bij het maken van de behoefteanalyse.

Wat betreft het bevel om het grondgebied te verlaten, zou gevolg geven hieraan voor verzoekster een schending uitmaken van zijn recht op gezinsleven gewaarborgd door artikel 8 EVRM, omdat ze dan gedwongen wordt haar partner in België achter te laten met wie ze sinds 29.11.2010 samenleeft."

2.2.1. Artikel 40ter van de Vreemdelingenwet luidde op het ogenblik dat de bestreden beslissing werd genomen als volgt:

“De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de familieleden van een Belg, voor zover het betreft:

– de familieleden vermeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3°, die de Belg begeleiden of zich bij hem voegen;

(...)

Voor wat betreft de in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3° bedoelde familieleden moet de Belgische onderdaan aantonen:

– dat hij over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt. Aan die voorwaarde wordt geacht voldaan te zijn indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderd twintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie.

(...)”

Artikel 42 van de Vreemdelingenwet luidde op het ogenblik dat de bestreden beslissing werd genomen als volgt:

“(...

Indien aan de voorwaarde betreffende de stabiele en regelmatige bestaansmiddelen bedoeld in artikel 40bis, § 4, tweede lid en in artikel 40ter, tweede lid, niet voldaan is, dient de minister of zijn gemachtigde, op basis van de eigen behoeften van de burger van de Unie die vervoegd wordt en van zijn familieleden te bepalen welke bestaansmiddelen zij nodig hebben om in hun behoeften te voorzien zonder ten laste te vallen van de openbare overheden. De minister of zijn gemachtigde kan hiervoor alle bescheiden en inlichtingen die voor het bepalen van dit bedrag nuttig zijn, doen overleggen door de vreemdeling en door elke Belgische overheid.

(...)”

Omtrent de vraag of al dan niet voldaan is aan de bestaansmiddelenvereiste ex artikel 40ter, tweede lid, eerste streepje, van de Vreemdelingenwet wordt in de bestreden beslissing het volgende gesteld:

“Uit het geheel van bovenstaande documenten kan ertoe besloten worden dat de Belgische referentiepersoon heden werkloosheidsuitkering geniet en actief werkzoekende is waardoor de werkloosheidsuitkering overeenkomstig art. 40ter van de wet van 15.12.1980 wel degelijk in aanmerking kan worden genomen. Echter de bestaansmiddelen die betrokkene uit dit inkomen weet te verwerven, liggen gemiddeld onder de 120% van het leefloon voor een persoon met gezinslast. De beschikbare bestaansmiddelen zijn dan ook ontoereikend overeenkomstig art. 40ter van de wet van 15.12.1980.”

Volgens het Grondwettelijk Hof wordt de gezinshereniging niet verhinderd indien het inkomen van de gezinshereniger lager is dan het vermelde referentiebedrag. In dat geval moet de (gemachtigde van de) bevoegde staatssecretaris volgens artikel 42, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet in het concrete geval en op basis van de eigen behoeften van de Belg en van zijn familieleden bepalen welke bestaansmiddelen zij nodig hebben om in hun behoeften te voorzien zonder ten laste te vallen van de openbare overheden (GwH 26 september 2013, nr. 121/2013, B.55.2). Ook volgens de Raad van State is het bedrag van 120% van het leefloon slechts een referentiebedrag en geen minimumbedrag waaronder elke gezinshereniging moet worden geweigerd (RvS 19 december 2013, nr. 225.915).

Hieruit volgt dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris gehouden is een onderzoek te voeren naar de eigen en specifieke behoeften van de verzoekster indien de bestaansmiddelen die zijn bijgebracht niet toereikend zijn in de zin van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet, wat *in casu* het geval is nu in de bestreden beslissing wordt aangegeven dat de bestaansmiddelen waarover de referentiepersoon beschikt *“gemiddeld onder de 120% van het leefloon voor een persoon met gezinslast (liggen)”*.

Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris is overgegaan tot het maken van een behoefteanalyse. Er wordt wat dat betreft overwogen dat *“120% van het leefloon echt wel het minimum (is) wat dit koppel ter beschikking hoort te hebben alvorens het verblijfsrecht aan betrokkene kan worden toegestaan”*, nu de *“huur van de woning reeds €485 bedraagt, en de armoederisicogrens in België voor twee personen op 1500 € wordt geschat”*.

Te dezen voert de verzoekster aan dat zij over eigen bestaansmiddelen beschikt en zelf in haar eigen behoeften kan voorzien. Zij meent dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris bij het doorvoeren van de behoefteanalyse rekening had moeten houden met haar inkomsten.

In het kader van de behoefteanalyse wordt in de bestreden beslissing met betrekking tot de eigen bestaansmiddelen van de verzoekster het volgende overwogen: *“Het bewijs van tewerkstelling van betrokkene zelf, namelijk loonfiches, waaruit blijkt dat zij eveneens tewerkgesteld is en een inkomen heeft, kan daarbij niet in overweging worden genomen. Zoals voorgeschreven in art. 40ter van de wet van 15.12.1980 is het immers de Belgische referentiepersoon die dient aan te tonen over voldoende bestaansmiddelen te beschikken zodat betrokkene zich bij haar kan voegen (Arrest Raad Van State 232.612 van 20.10.2015 de inkomsten dienen deze van de Belg te zijn).”*

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de verzoekster aan het bevoegde bestuur loonfiches heeft overgemaakt voor de periode januari 2015 – februari 2016. Het arrest nr. 232.612 van 20 oktober 2015 van de Raad van State waarnaar in de bestreden beslissing wordt verwezen heeft betrekking op de bestaansmiddelenvereiste ex artikel 40ter van de Vreemdelingenwet en doet geen afbreuk aan de verplichting van de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris om na te gaan *“op basis van de eigen behoeften van de burger van de Unie die vervoegd wordt en van zijn familieleden (...) welke bestaansmiddelen zij nodig hebben om in hun behoeften te voorzien zonder ten laste te vallen van de openbare overheden”*. Uit de tekst van artikel 42, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet kan niet worden afgeleid dat de wetgever heeft beoogd dat de eigen inkomsten van de gezinsleden van de Belgische referentiepersoon principieel niet in overweging kunnen worden genomen. In het kader van een concrete en individuele behoefteanalyse waarbij dient te worden nagegaan of de inkomsten van de Belgische onderdaan volstaan om in de behoeften van het gezin te voorzien zonder ten laste te vallen van de openbare overheden kan bezwaarlijk worden aangenomen dat de inkomsten van het gezinslid hierop geen enkele invloed hebben. Al was het maar nu het betrokken gezinslid dat de aanvraag voor een verblijfskaart van een familielid van een Unieburger heeft ingediend in deze situatie geheel of minstens ten dele in haar eigen behoeften zal kunnen voorzien of mogelijk mee bepaalde gemeenschappelijke kosten zal kunnen dragen. In dit verband kan ook nog worden aangestipt dat het gehanteerde referentiebedrag uitgaat van het bedrag van leefloon zoals dit geldt voor een Belg met gezinslast, terwijl de mate waarin de Belgische partner *in casu* de verzoekster ten laste dient te nemen uiteraard wordt beïnvloed door de mate waarin de verzoekster reeds eigen inkomsten in België geniet. Er kan ten slotte nog op worden gewezen dat indien iemand een beroep wenst te doen op steun van het ocmw, deze laatste, gelet op artikel 16, § 1, van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie (BS 31 juli 2002) en de modaliteiten bepaald in artikel 34, § 1, van het koninklijk besluit van 11 juli 2002 houdende het algemeen reglement betreffende het recht op maatschappelijke integratie (BS 31 juli 2002), hierbij eveneens de inkomsten van de inwonende gezinsleden in aanmerking zal nemen. De principiële stelling van de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris dat de inkomsten van de verzoekster bij de behoefteanalyse niet in overweging kunnen worden genomen omdat het *“de Belgische referentiepersoon (is) die dient aan te tonen over voldoende bestaansmiddelen te beschikken zodat betrokkene zich bij haar kan voegen”*, kan aldus niet worden aangenomen. Het gegeven dat het gezinslid dat een Belg vervoegt over eigen inkomsten beschikt, kan in de situatie dat een inkomen voorligt dat lager ligt dan het gehanteerde referentiebedrag, net de nodige garanties bieden dat zij niet ten laste zullen vallen van de openbare overheden.

Een schending van artikel 42 van de Vreemdelingenwet wordt aangetoond.

Het enig middel is in de aangegeven mate gegrond. Deze vaststelling leidt tot de vernietiging van de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden. De overige aangevoerde grieven tegen deze beslissing behoeven geen verder onderzoek.

2.2.2. Het gegeven dat de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden dient te worden vernietigd, leidt in voorliggende zaak tot de bijkomende conclusie dat ook het bevel om het grondgebied te verlaten niet rechtsgeldig werd genomen. De gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris kan *in casu* immers geen bevel om het grondgebied te verlaten aan de verzoekster betekenen zonder eerst op een correcte en zorgvuldige wijze te hebben nagegaan of diens aanspraak op een recht op verblijf van meer dan drie maanden al dan niet kan worden ingewilligd.

3. Korte debatten

De verzoekster heeft een gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 1 juli 2016 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20) wordt vernietigd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing is zonder voorwerp.

Artikel 3

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verwerende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftwintig november tweeduizend zestien door:

dhr. D. DE BRUYN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

D. DE BRUYN